

پیام دوازده

بطالت کامل، واقعیت در عیسی، و مکاشفه پسران خدا

مطالعه متون مقدس: جامعه ۱: ۲-۱۱، ۱۴؛ ۲: ۱۷، ۲۲؛ ۳: ۱۱؛ ۱۲: ۸؛
مزامیر ۳۹: ۴-۶؛ افسسیان ۴: ۱۷-۲۱، ۲۴؛ اول یوحنا ۵: ۲۰؛ رومیان ۸: ۱۹-۲۲

۱. «بطالت کامل [باطل اباطیل]؛ همه چیز باطل است» - جامعه ۱: ۲ب:

- آ. در کتاب جامعه ۱: ۲-۱۱ می بینیم که بطالت کامل، موضوع این کتاب است:
۱. اندیشه مرکزی کتاب جامعه بطالت کامل زندگی انسان زیر آفتاب است که در حال دور افتادن از خداست - آ. ۲.
  ۲. محتوای کتاب جامعه تشریحی از زندگی ساقط نوع بشر زیر آفتاب است، که یک زندگی در دنیای فاسد است - افسسیان ۲: ۱۲.
  ۳. تعالیم سلیمان در کتاب جامعه نشان می دهد که زندگی انسان در دنیای فاسد، بطالت، یعنی، در پی باد دویدن است - جامعه ۱: ۱۴.
  ۴. بر طبق کتاب جامعه، از شروع تاریخ انسان تا اکنون بطالت است - ۱۲: ۸.
  ۵. صرف نظر از اینکه یک مورد چقدر خوب، عالی، محشر و شگرف است، تا وقتی که از خلقت کهنه باشد، قسمتی از باطل اباطیل زیر آفتاب می باشد - ۱: ۹؛ ۲: ۱۱، ۱۷، ۲۲.
  ۶. فقط خلقت نو، که در آسمانها بوده و «زیر آفتاب» نیست، بطالت نبوده و واقعیت است - دوم قرننیاں ۵: ۱۷؛ غلاطیان ۶: ۱۵؛ افسسیان ۴: ۲۴.

ب. در مزامیر ۳۹: ۴-۶ داوود به هیچ-بودن و بطالت زندگی خود پی برد:

۱. در این مزمور، داوود توسط کمک خدا، به هیچ بودن و بطالت خود پی برد؛ او آموخت که آدمی به یقین دمی بیش نیست [محض بطالت قرار داده شده] - آ. ۵.
۲. پی بردن به اینکه ما وضعی گناه آلود داریم (مزمور ۳۸) و موقعیت مان بطالت است، راه را برای مسیح می گشاید تا ما را مصلوب کرده و به درون ما وارد شود تا توسط زیست کردن از طریق ما و به همراه ما در وحدتی زنده با ما، جایگزین ما شود، همانطور که توسط پولس در غلاطیان ۲: ۲۰ ابراز شده است.
- پ. انسان توسط خدا با بالاترین و اعلاترین مقصود خلق شد، یعنی تا خدا را در شکل او و با حیات و ذات الهی اش ابراز کند - پیدایش ۱: ۲۶:

۱. دشمن خدا، شیطان، آن ابلیس، آمد تا خود را به عنوان گناه به درون انسانی که توسط خدا و برای مقصود او خلق شد، تزریق کند - ۳: ۱-۶؛ رومیان ۵: ۱۸؛ ۳: ۲۳؛ اول یوحنا ۳: ۴.
۲. از طریق سقوط انسان، انسان و همه مخلوقات که توسط خدا به حاکمیت او سپرده شده بودند، دستخوش بطالت گردیدند (رومیان ۸: ۲۰-۲۱)؛ از این رو، زندگی انسان در دنیای فاسد نیز به بطالت تبدیل شد.

۳. برای ما راه فرار از این بطالت این است که به خدا بازگردیم و خدا در مسیح را به عنوان بازخرید، حیات، ثروت، مسرت، خوشی و رضایت برگیریم تا اینکه بتوانیم به جهت تحقق مقصود اصلی خدا در آفریدن انسان، برای اجرای اقتصاد جاودان خدا، توسط خدا مورد استفاده قرار گیریم - جامعه ۱۲: ۱۳-۱۴.
- ت. گرچه زندگی انسان در دنیای فاسد بطالت و در پی باد دویدن است، ما باید دریابیم که خدا ابدیت را در دل انسان قرار داده است - ۳: ۱۱:

۱. «ابدیت» در جامعه ۳: ۱۱ «یک حس مقصود الهی کاشته شده در طول اعصار است که هیچ چیز زیر آفتاب و به غیر از خدا نمی تواند آن را راضی کند» (نسخه Amplified Bible).
۲. خدا انسان را به صورت خود خلق کرد و در او یک روح شکل داد تا انسان بتواند خدا را دریافت کرده،

حاوی او باشد، و به انسان قلبی داد که جویای خود خداست، تا خدا بتواند رضایت انسان باشد - پیدایش ۱: ۲۶؛ ۲: ۷؛ زکریا ۱۲: ۱.

۳. گرچه انسان از خدا دور افتاد، و گناه از طریق شیطان آمد تا انسان را از دریافت خدا به جهت رضایت خود درمانده کند، ولی میل به خدا و جویای خدا بودن، هنوز در دل انسان باقی است - جامعه ۳: ۱۱.

۴. چیزهای موقتی و گذرا هرگز نمی‌توانند انسان را راضی کنند؛ فقط خدای جاودان، که همان مسیح است، می‌تواند آن حس عمیق مقصود در دل انسان را راضی کند - م. ش. ۲ قرننیا ۴: ۱۸.

۲. پولس در افسسیان ۴: ۱۷-۲۱ و ۲۴ واقعیت در عیسی را، به جهت رفتاری که دیگر در بطالت ذهن نباشد، ارائه می‌دهد:

آ. در افسسیان ۴: ۱۷ پولس از ایمانداران استدعا کرد که «رفتار شما دیگر نباید همانند اقوام دور از خدا باشد که در بطالت ذهن خود رفتار می‌کنند»:

۱. عنصر اساسی در زندگی روزمره نوع بشر ساقط همان بطالت ذهن است.

۲. اقوام، امت‌ها، همان مردم ساقط هستند که در استدلال‌های خود به بطالت گرفتار آمدند - رومیان ۱: ۲۱: (آ) آنها بدون خدا، در بطالت ذهنشان گام برمی‌دارند [رفتار می‌کنند] و با افکار باطل خود کنترل و هدایت می‌شوند.

(ب) در چشمان خدا و در نظر پولس رسول، هرآنچه مردم دنیا فکر می‌کنند، می‌گویند و انجام می‌دهند هیچ چیز غیر از بطالت نیست.

۳. امتهای که در بطالت ذهن گام برمی‌دارند [رفتار می‌کنند]، به علت سختدلی‌شان، عقل و فهمشان تاریک شده است - افسسیان ۴: ۱۸:

(آ) وقتی که ذهن مردم ساقط با بطالت پر است، عقل و فهم آنها نسبت به امور خدا تاریک می‌شود - مزامیر ۹۴: ۱۱.

(ب) سختدلی انسان ساقط همان منشأ تاریکی در فهم او و بطالت ذهنش است - افسسیان ۴: ۱۷-۱۸.

ب. در افسسیان ۴: ۱۷ و ۲۱ یک تضاد مابین واقعیت در عیسی و بطالت ذهن سقوط کرده انسان وجود دارد:

۱. در رفتار انسان ساقط خدانشناس بطالت است، ولی در زندگی با خدای عیسی واقعیت وجود دارد.

۲. واقعیت در عیسی همان «واقعیت» انسان نو است که در آیه ۲۴ ذکر شده: (آ) فریب [فریبکاری] تجسم شخصیت شیطان است، و واقعیت، تجسم شخصیت خداست؛ فریبکاری همان ابلیس است، و واقعیت خداست.

(ب) خدا به عنوان واقعیت در زندگی عیسی آشکار شد - آ. ۲۱.

۳. واقعیت در عیسی همان وضعیت حقیقی زندگی عیسی که در چهار انجیل ثبت شده، است: (آ) زندگی انسانی عیسی، بر طبق واقعیت بود، یعنی، بر طبق خود خدا - افسسیان ۴: ۲۴.

(ب) جوهر زندگی عیسی واقعیت بود؛ او همیشه در واقعیت گام برمی‌داشت [رفتار می‌کرد]. (پ) خداوند هر کاری در زندگی انسانی خود می‌کرد، ابراز خدا بوده، و بنابراین، واقعیت بود.

۴. زندگی عیسی بر طبق واقعیت، الگوی زندگی ایمانداران است - دوم یوحنا ۱-۲، ۴؛ سوم یوحنا ۳-۴: (آ) ما باید مسیح را بیاموزیم و توسط او یاد بگیریم که یک زندگی سرشار از واقعیت را زیست کنیم - افسسیان ۴: ۲۰-۲۱؛ دوم یوحنا ۱؛ یوحنا ۴: ۲۳-۲۴.

(ب) به عنوان اعضای بدن مسیح، ما باید یک زندگی سرشار از واقعیت را زیست کنیم، مانند واقعیت در عیسی - [یعنی] یک زندگی سرشار از ابراز خدا.

ب. ما می‌توانیم در آن واقعیت که در عیساست زندگی کنیم، زیرا «ما در او هستیم که حق است» - اول یوحنا ۵: ۲۰.

۱. «او که حق است» اشاره دارد به خدا که برای ما درونی [شخصی، تجربی] شود، یعنی خدایی که برونی است، در زندگی و تجربه ما تبدیل می‌شود به آن که حق است.

۲. بودن در آن که حق است - آن حق - به معنای بودن در پسر او یعنی عیسی مسیح است، زیرا خداوند

عیسی، پسر خدا، همان خدای حق است - آ. ۲۰.

۳. آن که حق است همان واقعیت الهی می‌باشد؛ شناخت آن که حق است به معنای شناخت واقعیت الهی توسط تجربه کردن، مسرت بردن، و تصرف نمودن این واقعیت است.

۳. چون خلقت تسلیم بطلت شده است، با اشتیاق تمام در انتظار ظهور [مکاشفه] پسران خداست «با این امید که خود خلقت نیز از بندگی فساد رهایی خواهد یافت و در آزادی پر جلال فرزندان خدا سهیم خواهد شد» - رومیان ۸: ۱۹-۲۲:

آ. شیطان خود را به درون انسان تزریق کرد، و در نتیجه، انسان و همه خلقت به زیر بندگی فساد آورده شده و تسلیم بطلت شد - ۵: ۱۲؛ ۸: ۲۰:

۱. چون خلقت تسلیم بطلت و بندگی فساد شده است، همه چیز زیر آفتاب بطلت است - جامعه ۱: ۲؛ ۸: ۱۲.

۲. در حال حاضر، خلقت تحت قانون فساد و تباهی اسیر شده است و تنها امیدش این است که از بندگی فساد رهایی یابد، و وقتی که پسران خدا ظهور کنند، در آزادی پر جلال فرزندان خدا سهیم شود - رومیان ۸: ۲۰-۲۱:

ب. با اشتیاق تمام در انتظار بودن - [یعنی] با توجه کامل در انتظار بودن - خلقت «با اشتیاق تمام در انتظار ظهور [مکاشفه] پسران خداست» - آ. ۱۹:

۱. ظهور [مکاشفه] یک پرده-برداری یا ظهور چیزی که قبلاً پوشیده یا پنهان بوده است، می‌باشد - افسسیان ۱: ۱۷؛ ۳: ۵؛ غلاطیان ۱: ۱۵-۱۶؛ مکاشفه ۱: ۱.

۲. هنگام بازگشت خداوند، وقتی ما جلال یابیم و بدن‌هایمان کاملاً باز خرید شوند، پرده برداشته خواهد شد - رومیان ۸: ۱۸.

۳. خلقت، که «تا هم اکنون از دردی همچون درد زایمان می‌نالد» (آ. ۲۲)، در انتظار ظهور پسران خداست (آ. ۱۹).

۴. این مکاشفه یا ظهور، پایان مرحله‌گزینش [انتصاب] است که ما اکنون در حال عبور از آن هستیم - رومیان ۱: ۴.

ب. گرچه هم اکنون کل خلقت در وضعیت بطلت و فساد است، خدا پادشاهی [ملکوت] خود را خواهد آورد تا به وضعیت کنونی رسیدگی کند - مکاشفه ۱۱: ۱۵:

۱. آن پادشاهی آینده، پادشاهی جلال خدا خواهد بود، یک پادشاهی که در اصل ترکیبی است از ظهور پسران خدا - متی ۶: ۱۰، ۱۳؛ رومیان ۸: ۱۹.

۲. جلال خدا به همراه پادشاهی اوست و در قلمرو پادشاهی او ابراز می‌شود - مزامیر ۱۴۵: ۱۱-۱۳.

۳. خدا ما را فراخوانده تا به پادشاهی و جلال او وارد شویم - اول تسالونیکیان ۲: ۱۲:

(آ) پادشاهی خدا همان حوزه‌ای است که ما تحت حکمرانی الهی با نگرش ورود به جلال خدا، خدا را می‌پرستیم و از او مسرت می‌بریم - متی ۶: ۱۳ ب.

(ب) آن پادشاهی همان قلمروست که خدا قدرتش را بکار می‌برد تا بتواند جلال خود را ابراز کند - مکاشفه ۵: ۱۰، ۱۳.

(پ) درخشش آن پادشاهی برای تجلیل پدر است - متی ۵: ۱۶.

۴. پادشاهی خدا، اظهار خدا در جلالش با اقتدار او برای حاکمیت الهی اوست؛ پس وارد شدن به پادشاهی خدا و به جلال ابراز-شده او، همزمان رخ می‌دهد - عبرانیان ۲: ۱۰؛ متی ۵: ۲۰؛ اول تسالونیکیان ۲: ۱۲؛ دوم تسالونیکیان ۱: ۱۰؛ مکاشفه ۲۱: ۹-۱۱؛ ۲۲: ۱، ۵.

۵. خلقت با اشتیاق تمام و با توجه کامل در انتظار است تا پادشاهی [ملکوت] خدا بیاید؛ هنگام آشکار شدن پادشاهی، کل خلقت آزاد خواهد شد، و پسران خدا ظهور کرده، از بطلت رها شده، و «در پادشاهی پدر خود، همچون خورشید خواهند درخشید» - متی ۱۳: ۴۳.